



Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

9 päivänä marraskuuta 2016*

Ennakkoratkaisupyyntö — Direktiivi 1999/44/EY — Kulutustavaroiden kauppa ja niihin liittyvät takuut — Soveltamisala — Myyjän käsite — Välittäjä — Poikkeukselliset olosuhteet

Asiassa C-149/15,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka cour d'appel de Liège (Liègen muutoksenhakutuomioistuin, Belgia) on esittänyt 16.3.2015 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 30.3.2015, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Sabrina Wathelet

vastaan

Garage Bietheres & Fils SPRL,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. da Cruz Vilaça sekä tuomarit M. Berger (esittelevä tuomari), A. Borg Barthet, E. Levits ja F. Biltgen,

julkisasiamies: H. Saugmandsgaard Øe,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Belgian hallitus, asiamiehinään J. Van Holm ja J.-C. Halleux,
- Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja J. Kemper,
- Itävallan hallitus, asiamiehenään C. Pesendorfer,
- Euroopan komissio, asiamiehinään D. Roussanov ja G. Goddin,

kuultuaan julkisasiamiehen 7.4.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25.5.1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY (EYVL 1999, L 171, s. 12) 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Sabrina Wathelet ja Garage Bietheres & Fils SPRL -niminen autokauppa (jäljempänä Garage Bietheres) ja joka koskee käytetyn ajoneuvon myyntiä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 1999/44 yhdeksännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:
”Myyjän olisi oltava suoraan vastuussa kuluttajalle tavarahan sopimuksenmukaisuudesta; tämä on jäsenvaltioiden oikeusjärjestyksissä vallitseva perinteinen ratkaisu; myyjän olisi kuitenkin voitava vaatia oikaisua kansallisen lainsäädännön mukaisesti valmistajalta, saman sopimusketjun aiemmalta tavarahan myyjältä tai muulta välittäjältä, paitsi jos hän on sopinut luopuvansa tästä oikeudestaan; tämä direktiivi ei vaikuta myyjän, valmistajan, aikaisemman myyjän tai jonkin muun välittäjän välisen sopimusvapauden periaatteeseen; siitä, keneltä ja kuinka myyjä voi vaatia korvausta, on säädettävä kansallisessa lainsäädännössä.”
- 4 Direktiivin 1999/44 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:
”Tämän direktiivin tavoitteena on kuluttajien yhdenmukaisen vähimmäissuojan takaamiseksi sisämarkkinoilla lähentää jäsenvaltioiden lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, jotka koskevat kulutustavaroiden kauppaa ja takuita koskevia tiettyjä seikkoja.”
- 5 Direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaan ”myyjällä” tarkoitetaan kyseisessä direktiivissä ”luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka sopimuksen nojalla myy elinkeinotoimintaansa harjoittaessaan kulutustavaroita”.
- 6 Direktiivin 1999/44 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:
”Myyjän on luovutettava kulutustavarat kuluttajalle kauppasopimuksen mukaisina.”
- 7 Saman direktiivin 4 artiklassa, jonka otsikko on ”Takautumisoikeus”, säädetään seuraavaa:
”Jos tavarahan lopullinen myyjä on vastuussa kuluttajalle virheestä, joka johtuu tavarahan valmistajan, saman sopimusketjun aikaisemman myyjän tai jonkin muun välittäjän toiminnasta tai laiminlyönnistä, tavarahan lopullisella myyjällä on oikeus vaatia oikaisua vastuussa olevalta sopimusketjun osapuolelta. Kansallisessa lainsäädännössä säädetään, keneltä vastuussa olevalta henkilöltä tai olevilta henkilöiltä lopullinen myyjä voi vaatia oikaisua, sekä oikaisuun tarvittavista toimista ja siihen liittyvistä ehdoista.”
- 8 Direktiivin 1999/44 8 artiklassa, jonka otsikkona on ”Kansallinen lainsäädäntö ja vähimmäissuoja”, säädetään seuraavaa:
”1. Tähän direktiiviin perustuvien oikeuksien käyttäminen ei rajoita muita oikeuksia, joihin kuluttaja voi vedota sopimukseen perustuvaa tai sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevien kansallisten säännösten perusteella.”

2. Jäsenvaltiot voivat antaa tai pitää voimassa tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia perustamissopimuksen mukaisia tiukempia säännöksiä varmistaakseen kuluttajansuojan korkeamman tason.”

Belgian oikeus

- 9 Belgian siviililain (code civil) 1649 bis §:ssä säädetään seuraavaa:

”1 § Tämän osaston säännöksiä sovelletaan kulutustavaroiden kauppaan myyjältä kuluttajalle.

2 § Tämän osaston säännöksiä sovellettaessa tarkoitetaan

--

2° ’myyjällä’: luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka myy elinkeinotoimintaansa harjoittaessaan kulutustavaroita.”

Tosiseikat ja ennakkoratkaisukysymys

- 10 Wathelet osti huhtikuussa 2012 kuluttajana käytetyn ajoneuvon Garage Bietheresiltä. Wathelet maksoi ajoneuvon 4 000 euron suuruisen myyntihinnan mainitulle autokaupalle. Autokauppa ei antanut Wathelet’lle kuittia, maksutositetta tai myyntilaskua.
- 11 Garage Bietheres toimitti auton omalla kustannuksellaan katsastettavaksi. Se myös pyysi toimivaltaiselta belgialaiselta viranomaiselta auton rekisteröintiä, jonka kustannuksista Wathelet vastasi.
- 12 Heinäkuussa 2012, jolloin Wathelet ei edelleenkään ollut saanut laskua, kyseessä oleva ajoneuvo rikkoutui ja Wathelet toimitti sen Garage Bietheresiin korjattavaksi. Korjaamalla todettiin moottoririkko.
- 13 Kun Wathelet halusi korjatun autonsa takaisin, hänelle esitettiin 2 000 euron lasku korjauskuluista. Hän kieltäytyi maksamasta laskua sillä perusteella, että Garage Bietheresin oli kyseisen ajoneuvon myyjänä vastattava näistä kuluista.
- 14 Wathelet’lle ilmoitettiin tässä yhteydessä, ettei ajoneuvo ollut koskaan kuulunut mainitulle autokaupalle, joka ei ollut myynyt sitä omaan lukuunsa, vaan Marie-Claire Donckelsin lukuun, joka oli pelkkä yksityishenkilö. Garage Bietheres oli toiminut ainoastaan välittäjänä.
- 15 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuimien on todennut, ettei Donckels ollut saanut koko myyntihintaa vastaavaa määrää, vaan Garage Bietheres oli pidättänyt 800 euroa korjauksista, joita se oli tehnyt ajoneuvon myyntiä varten.
- 16 Garage Bietheres vahvisti Wathelet’lle osoittamassaan 17.11.2012 päivätyssä kirjeessä toimineensa välittäjänä kyseessä olevassa kaupassa. Se väitti myös, että moottoririkko on tavanomainen riski yksityishenkilöiden välisessä käytetyn ajoneuvon kaupassa. Näin ollen se kieltäytyi edelleen luovuttamasta ajoneuvoa Wathelet’lle ennen kuin korjauslasku on kokonaan maksettu. Garage Bietheres liitti kirjeeseensä 4 000 euron määräisen kuitin, johon oli käsin täydennetty omistajan, joka ei ollut elinkeinonharjoittaja, ja ostajana olevan Wathelet’n etu- ja sukunimet, mutta mainitussa asiakirjassa oli kuitenkin ainoastaan Donckelsin allekirjoitus.

- 17 Joulukuussa 2012 Garage Bietheres haastoi Wathelet'n tribunal de première instance de Verviers'hen (Verviers'n ensimmäisen asteen tuomioistuin, Belgia) ja vaati tätä maksamaan korjauslaskun, jonka määrä oli 2 000 euroa viivästyskoroilla korotettuna.
- 18 Samaisen tuomioistuimen kirjaamoon toimittamallaan asiakirjalla Wathelet nosti vastakanteen, jossa hän vaati ajoneuvon kaupan purkamista ja hänen maksamiensa 4 000 euron palauttamista korkoineen sekä 2 147,46 euron suuruista vahingonkorvausta. Wathelet myös kiisti Garage Bietheresin esittämien vaatimusten hyväksyttävyyden.
- 19 Verviers'n ensimmäisen asteen tuomioistuin velvoitti Wathelet'n maksamaan korjauslaskun korkoineen ja hylkäsi Wathelet'n vastakanteen. Wathelet valitti tästä tuomiosta ennakkoratkaisupyynnön esittäneeseen tuomioistuimeen.
- 20 Viimeksi mainittu tuomioistuin totesi, että Wathelet oli siviililaissa (code civil) tarkoitettu ”kuluttaja” ja että ajoneuvo oli kyseisessä laissa tarkoitettu ”kulutustavara”. Se totesi myös, että Garage Bietheres myi elinkeinotoiminnassaan kulutustavaroita.
- 21 Garage Bietheres sitä vastoin kiisti olevansa riidanalaisen kaupan osapuoli ja korosti, että kyseessä olevan ajoneuvon omistaja Donckels oli antanut sen myytäväksi Garage Bietheresin tiloissa ja että kyse oli täten yksityishenkilöiden välisestä kaupasta.
- 22 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa kuitenkin, että asiassa on merkityksellisiä, täsmällisiä ja yhtäpitäviä viitteitä siitä, ettei Wathelet'lle ilmoitettu siitä seikasta, että kyse oli yksityishenkilöiden välisestä kaupasta.
- 23 Cour d'appel de Liège (Liègen muutoksenhakutuomioistuin, Belgia) päätti tässä tilanteessa lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko kuluttajansuojasta kulutustavaroiden kaupassa 1.9.1994 annetulla lailla, jolla kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista annettu direktiivi 1999/44 on saatettu osaksi Belgian oikeutta, Belgian siviililakiin lisätyssä 1649 bis §:ssä tarkoitettua kulutustavaroiden myyjän käsitettä tulkittava siten, että sillä tarkoitetaan sekä elinkeinonharjoittajaa, joka myyjänä luovuttaa kulutustavaran omistusoikeuden kuluttajalle, että elinkeinonharjoittajaa, joka osallistuu kaupantekoon välittäjänä sellaisen myyjän puolesta, joka ei ole elinkeinonharjoittaja, siitä riippumatta, saako se palkkion osallistumisestaan kaupantekoon tai onko se ilmoittanut ostajaehdokkaalle siitä, että tavaran myyjä on yksityishenkilö?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

- 24 Aluksi on todettava, että asiakirja-aineistosta ilmenee, että kyseessä olevan käytetyn ajoneuvon omistaja oli Donckels eikä Garage Bietheres ja että näin ollen kyse oli yksityishenkilöiden välisestä kaupasta, jossa Garage Bietheres toimi ainoastaan välittäjänä.
- 25 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on myös todennut, että myyntihinta, josta vähennettiin korjauskustannukset ajoneuvon myytäväksi tarjoamiseksi, on suoritettu ajoneuvon omistajalle. Mistään ei myöskään voida päätellä, etteikö ajoneuvon omistaja olisi hyväksynyt sitä, että Garage Bietheres myy ajoneuvon.
- 26 Tästä seuraa, että Garage Bietheres on pääasiassa osallistunut kulutustavaran kauppaan elinkeinonharjoittajana, joka toimi tavaran sellaisen omistajan lukuun, joka itse oli pelkästään tämän myynnin hyväksynyt yksityishenkilö.

- 27 Näin ollen on varmistuttava, saako tällaisissa olosuhteissa kuluttaja, joka on ostanut kulutustavaran, direktiivillä 1999/44 taatun suojan siten, että välittäjää voidaan pitää direktiivissä tarkoitettuna myyjänä.
- 28 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden yhtenäinen soveltaminen edellyttää, että kun unionin oikeuden säännös ei sisällä viittausta jäsenvaltioiden oikeuteen tietyn käsitteen määrittämiseksi, sitä on tavallisesti tulkittava koko unionissa itsenäisesti ja yhtenäisesti ja että tässä tulkinnassa on otettava huomioon säännöksen asiayhteys ja kyseisellä säännöstöllä tavoiteltu päämäärä (tuomio 18.10.2011, Brüstle, C-34/10, EU:C:2011:669, 25 kohta ja tuomio 15.10.2015, Axa Belgium, C-494/14, EU:C:2015:692, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 29 Koska direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa määritellään myyjän käsite viittaamatta jäsenvaltioiden oikeuteen käsitteen merkityksen määrittämiseksi, kyseisen säännöksen on täten direktiivin soveltamiseksi katsottava sisältävän unionin oikeuden itsenäisen käsitteen, jota on tulkittava yhtenäisesti unionin alueella.
- 30 Vaikka myyjän käsite sisältyy myös muihin unionin oikeuden toimiin, direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa oleva erityinen määritelmä on vain tässä direktiivissä. Kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 43 kohdassa, kyseessä on käsite, jota on tulkittava tämän direktiivin tavoitteiden valossa sekä ottamalla huomioon, että myyjällä on erityinen tehtävä kyseisen direktiivin yhteydessä.
- 31 Direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaan myyjällä tarkoitetaan ”luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka sopimuksen nojalla myy elinkeinotoimintaansa harjoittaessaan kulutustavaroita”.
- 32 On todettava, että näin määritetty myyjän käsite on luonteeltaan objektiivinen (ks. analogisesti tuomio 3.9.2015, Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, 21 kohta ja määräys 19.11.2015, Tarcáu, C-74/15, EU:C:2015:772, 27 kohta) ja se perustuu sellaisiin seikkoihin kuin ”sopimuksen” olemassaolo, ”kulutustavaran” myynti ja ”elinkeinotoiminnan” olemassaolo.
- 33 Pitää paikkansa, ettei tämän käsitteen yhteydessä viitata välittäjän käsitteeseen. Yleisemmin ilmaistuna direktiivi 1999/44 ei sisällä välittäjän käsitteen määritelmää, vaikka se mainitaan direktiivin yhdeksännessä perustelukappaleessa ja 4 artiklassa. Direktiivin kohteena ei myöskään ole välittäjän vastuu kuluttajaan nähden myyntisopimuksen yhteydessä.
- 34 Kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 51 kohdassa, tällainen toteamus ei kuitenkaan itsessään estä sitä, että direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitettua käsitettä ”myyjä” voidaan tulkita siten, että se kattaa yksityishenkilön lukuun toimivan elinkeinonharjoittajan, joka esiintyy kuluttajan kannalta arvioituna myyjänä, joka sopimuksen nojalla myy elinkeinotoimintaansa harjoittaessaan kulutustavaroita. Tällainen elinkeinonharjoittaja voisi nimittäin luoda sekaannuksen kuluttajan mielessä antamalla kuluttajan virheellisesti luulla, että hän toimii tavaran omistavana myyjänä.
- 35 Tästä on ensimmäiseksi todettava, että mikään direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan sanamuodossa ei estä tällaista tulkintaa.
- 36 Toiseksi on korostettava, että direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan teleologinen tulkinta, jossa otetaan huomioon direktiivin tarkoitus taata kuluttajien suojelun korkea taso (tuomio 3.10.2013, Duarte Hueros, C-32/12, EU:C:2013:637, 25 kohta), tukee tämän tuomion 34 kohdassa kyseisestä säännöksestä ehdotettua tulkintaa.

- 37 Direktiivin 1999/44 2 artiklan 1 kohdan ja 3 artiklan nojalla myyjän on luovutettava kulutustavara kuluttajalle kauppasopimuksen mukaisina ja viimeksi mainitun artiklan 3 kohdan mukaisesti korjattava tai vaihdettava se, jos siinä on virhe. Direktiivin 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa rajoitetaan näin niiden henkilöiden joukkoa, joita vastaan kuluttaja voi ryhtyä toimiin vedotakseen direktiivin mukaisiin oikeuksiinsa. Täten se, että kuluttaja saa tiedon myyjän henkilöllisyydestä ja erityisesti hänen asemastaan yksityishenkilönä tai elinkeinonharjoittajana, on ratkaisevan tärkeää, jotta hän voi saada suojan, joka hänelle direktiivillä 1999/44 myönnetään.
- 38 Jos elinkeinonharjoittaja toimii pääasiassa kyseessä olevien kaltaisissa olosuhteissa yksityishenkilön välittäjänä, kuluttajan tietämättömyys siitä asemasta, jossa kyseinen elinkeinonharjoittaja osallistuu kauppaan, siis epäisi häneltä hänelle direktiivillä 1999/44 taatut oikeudet, jotka ovat direktiivin 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti luonteeltaan pakottavia.
- 39 Jotta tällaisessa tilanteessa varmistetaan kuluttajan tehokas direktiivin 1999/44 mukainen suojele, kyseiselle kuluttajalle on ehdottomasti ilmoitettava siitä, että omistaja on yksityishenkilö. Tällaisella tulkinnalla voidaan taata kyseisen direktiivin tehokas vaikutus, ja se on unionin tuomioistuimen sen oikeuskäytännön mukainen, jonka mukaan unionin direktiiveillä kuluttajansuoja-asioissa toteutettu suojajärjestelmä perustuu ajatukseen siitä, että kuluttaja on elinkeinonharjoittajaan nähden heikompi osapuoli sekä neuvotteluaseman että tietojen puolesta (tuomio 4.6.2015, Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, 42 kohta).
- 40 Kuluttajan ja välittäjänä toimivan elinkeinonharjoittajan tietojen välillä on merkittävä epätasapaino erityisesti, jos kuluttajalle ei ole ilmoitettu siitä, että myydyn tavaran omistaja on itse asiassa yksityishenkilö.
- 41 Näin ollen pääasiassa kyseessä olevien kaltaisissa olosuhteissa, joissa kuluttajaa voidaan helposti johtaa harhaan, kun otetaan huomioon kaupan olosuhteet, hänelle on syytä myöntää vahvistettu suoja. Niinpä myyjällä direktiivin 1999/44 nojalla oleva vastuu on voitava kohdistaa välittäjään, joka kuluttajaan nähden esiintyessään luo hänelle sekaannusvaaran antamalla kuluttajan ymmärtää, että välittäjä on myytävän tavaran omistaja.
- 42 Päinvastaisella tulkinnalla, jossa jätettäisiin joka tapauksessa elinkeinonharjoittaja, joka toimii välittäjänä, direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan soveltamisalan ulkopuolelle, loukattaisiin SEUT 169 artiklassa vahvistettua kuluttajansuojaa koskevan unionin lainsäädännön yleistä tavoitetta taata kuluttajansuojan korkea taso ja siten kuluttajien luottamus.
- 43 Tarkasteltaessa kolmanneksi kysymystä välittäjän toiminnastaan saamasta korvauksesta on todettava, ettei tällainen korvaus, joka on tavaran omistajana olevan yksityishenkilön ja välittäjän välisen sopimussuhteen kohteena, lähtökohtaisesti kuulu direktiivin 1999/44 soveltamisalaan. Kuten Itävallan hallitus ja Euroopan komissio huomauttavat, sillä seikalla, saako välittäjänä toimiva elinkeinonharjoittaja osallistumisestaan korvauksen vai ei, ei ole merkitystä määritettäessä, onko se luokiteltava direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitetuksi myyjäksi.
- 44 Toimivaltaisen kansallisen tuomioistuimen on tarkistettava, voidaanko pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa elinkeinonharjoittajaa pitää direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitettuna myyjänä, jos se ei ole asianmukaisesti ilmoittanut kuluttajalle, ettei se ole kyseessä olevan tavaran omistaja, mistä varmistuessaan kansallisen tuomioistuimen on otettava huomioon kaikki asian olosuhteet (ks. analogisesti tuomio 4.6.2015, Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, 38 ja 39 kohta). Tässä yhteydessä merkitystä voi olla erityisesti välittäjän myyntiin osallistumisen ja sen siinä käyttämien ponnistelujen intensiteetillä, olosuhteilla, joissa tavara esitettiin kuluttajalle, ja kuluttajan toiminnalla sen selvittämiseksi, onko viimeksi mainittu voinut ymmärtää, että välittäjä toimi yksityishenkilön lukuun.

- 45 Edellä esitetyn perusteella direktiivin 1999/44 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa olevaa myyjän käsitettä on tulkittava siten, että se kattaa myös yksityishenkilön lukuun välittäjänä toimivan elinkeinonharjoittajan, joka ei ole asianmukaisesti ilmoittanut ostajana olevalle kuluttajalle sitä, että myytävän tavaran omistaja on yksityishenkilö, mistä kansallisen tuomioistuimen on varmistuttava siten, että se ottaa huomioon kaikki asian olosuhteet. Edellä esitetyn tulkinnan kannalta merkitystä ei ole sillä, saiko välittäjä korvauksen osallistumisestaan vai ei.

Oikeudenkäyntikulut

- 46 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25.5.1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa olevaa myyjän käsitettä on tulkittava siten, että se kattaa myös yksityishenkilön lukuun välittäjänä toimivan elinkeinonharjoittajan, joka ei ole asianmukaisesti ilmoittanut ostajana olevalle kuluttajalle sitä, että myytävän tavaran omistaja on yksityishenkilö, mistä kansallisen tuomioistuimen on varmistuttava siten, että se ottaa huomioon kaikki asian olosuhteet. Edellä esitetyn tulkinnan kannalta merkitystä ei ole sillä, saiko välittäjä korvauksen osallistumisestaan vai ei.

Allekirjoitukset